

РЕШЕНИЕ

№ 22944

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **3707** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „КОНТО 122“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. В., в качеството ѝ на управител, чрез адв. И. М., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220524005908-091-001 от 19.11.2025 г., издаден от С. Т. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Ю. С. Т.-С. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място], потвърден с Решение № 324 от 13.03.2026 г. на директора дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] (ОДОП) при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП).

С ревизионния акт на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 25, ал. 2 и ал. 6, т. 1 от ЗДДС е отказано право на данъчен кредит в размер на 23 821.06 лв. по фактура, издадена от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД. Отделно от горното, при деклариран за внасяне ДДС от дружеството за м.8/2024г. в размер на 387.69 лв., на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ са начислени лихви в размер на 59.30 лв.

В сезиращата съда жалба са изложени аргументи за незаконосъобразност и неправилност на ревизионния акт, издаден при допуснати процесуални нарушения и несъответствия с материалния закон. Сочи се, че дружеството е подало жалба срещу РА, като в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК решаващият орган не се е произнесъл и РА е приет за мълчаливо потвърден. Жалбоподателят твърди, че Ревизионният акт не съдържа мотиви и е издаден при допуснати нарушения на чл. 2,

чл. 3, чл. 5 и чл. 6 от ДОПК. На следващо място се твърди, че са налице доказателства за реалната доставка по отношение на стоките като са били представени писмени обяснения, договори, информация относно наличието на изпълнително производство, включително и от доставчика „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, както и протоколи за опис на движимо имущество, съставени от държавния съдебен изпълнител Н. К.. Също така е посочено, че отказването на ползвания данъчен кредит е въз основа на обяснения от синдик на ТД „ВАГОНЕН ЗАВОД-ИНТЕРКОМ“ АД като нито синдикът, нито дружеството в несъстоятелност са страна по доставката. Твърди се че от опис на движимо имущество от 14.03.2024 г. по изпълнително дело № 19/2024 г., съставен от държавен съдебен изпълнител, се установява, че активите, предмет на спорната фактура, се намират на територията на „ВАГОНЕН ЗАВОД-ИНТЕРКОМ“ АД в [населено място], [улица], върху които е наложен запор във връзка с вземанията на вискателя към длъжника „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, придобити на по-късен етап от жалбоподателя по силата на договор за цесия. На следващо място е изложено, че активите по фактурата след това са били предмет на последващи облагаеми доставки, извършени от жалбоподателя, по които е начислен 20 % ДДС в следващи данъчни периоди, за което е била предоставена на органите по приходите продажна фактура № 1 от 02.08.2024 г. ведно с получено плащане. По отношение на два от активите по процесната фактура - пътнически вагони (вагон-ресторант) - позиции № 30 и 39 е посочено, че от приложените документи - Европейски регистър на возилата се установява, че собственик е именно „КОНТО 122“ ЕООД. Също така в жалбата е изложено, че от приемо-предавателния протокол между жалбоподателя и „ВАГОНЕН ЗАВОД-ИНТЕРКОМ“ АД (в несъстоятелност), вещите са предадени за отговорно пазене на „ВАГОНЕН ЗАВОД-ИНТЕРКОМ“ АД, без собствеността да преминава върху дружеството. В жалбата се сочи и че РА е издаден в противоречие с практиката на ВАС и СЕС. Моли съда да отмени РА.

С допълнителна жалба се оспорва Решение №324/13.03.2026г. на директор дирекция ОДОП, като се посочва, че в него не са изложени никакви нови аргументи, различни от тези в обжалвания РА.

В съдебно заседание жалбоподателят „КОНТО 122“ ЕООД се представлява от адв. М. с приложено по делото пълномощно, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена като бъде отменен ревизионният акт по аргументи, изложени в нея. Претендира присъждане на разноските по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите, редовно призован, представлява се от юрк. В., с приложено по делото пълномощно. Оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли по съображения изложени в мотивите на директора на ОДОП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220524005908-020-001 от 13.11.2024 г., издадена от С. Т. К. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-404 от 27.05.2024г. на изпълнителен директор на НАП е възложено извършването на ревизия на дружеството „КОНТО 122“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. С. В., за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.07.2024г.

до 30.09.2024г. Съставът на ревизиращия екип е Ю. Т. - С. ръководител на ревизията и И. Д. на длъжност главен инспектор по приходите. Определен е 2 (два) месеца срок за изпълнение. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 19.11.2024 г., чрез активиране на електронна препратка от обявения електронен адрес „konto_122mail.bg“.

ЗВР е била изменена със заповеди за изменение на ЗВР № Р-22220524005908-020-002 от 17.01.2025 г. и ЗИЗВР с № Р-22220524005908-020-003 от 17.02.2025 г., като последното изменение е със ЗИЗВР № Р-22220524005908-020004 от 17.03.2025 г., с която е определен срокът на ревизията да се извърши до 17.04.2025 г. Всички заповеди са връчени по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК.

През ревизиращия период дружеството жалбоподател е с установена дейност-придобиване на вземания.

През м. 07.2024 г. жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в размер на 23 821.06 лв. по фактура с № [ЕГН] от 25.07.2024 г. издадена от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД с предмет - стоки, описани във фактурата в 39 позиции.

От органите по приходите на основание чл. 45, ал. 1 от ДОПК е извършена насрещна проверка на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД. От доставчика са били представени копие на фактурата, писмени обяснения, оборотна ведомост, хронологични ведомости на сметка 411, сметка 702 и сметка 709, както и Обезпечителни заповеди № 5 от 04.01.2024 г. и № 7 от 18.01.2024г. с приложения към тях съобщения, уведомления от Д. К. и А. Т. за прехвърляне на вземания, договор за отстъпване право на собственост върху движими вещи вместо изпълнение на парично задължение.

Въз основа на представените документи органите на приходната администрация са констатирани, че фактурата с № [ЕГН] от 25.07.2024г. е издадена във връзка с договор от 22.07.2024г. за отстъпване право на собственост върху движими вещи вместо изпълнение на парично задължение, подписан между „ИНТЕРКОМ“ ЕООД в качеството на длъжник и „КОНТО 122“ ЕООД в качеството на кредитор. Договорът е бил за погасяване на три вземания на обща стойност 142 920.35 лв. като вземанията са формирани от неизплатени трудови възнаграждения за сумите от 88 848.42 лв. и 18 077.93 лв. и предоставени в заем на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД суми в размер на 36 000.00 лв., ведно със законната лихва от датите на възникване на вземанията.

В договора е било посочено, че вземанията се погасяват чрез прехвърляне на собственост върху движими вещи, подробно описани, както в договора в 39 позиции, така и в процесната фактура, както следва:

1. трамбовка плоча РС 70L (301-2014), 2. телоподаващ апарат LORCH M1KORMIG400 BP AW сер. №4123-3149- 0006-7 (3012014); 3. телоподаващ апарат TORCH M1KORMIG400 BP AW сер. №4123- 3149-0003-6 2014); 4. телоподаващ апарат LORCH M1KORM1G400 BP AW сер. №4123-3 149-0001-2 (3012014); 5. нагревател индукционен HEATER 50 FAG (301-2014); 6. апарат за плазмено рязане 100A/13834/ (301-2014); 7. машина за огъване на ал. профили с ЦПУ/WHJ-CNC-DWL 347(301-2014); 8. струг 165 с окомплектовка 2 лонета и планшайба (301-2014); 9 перфоратор MAKITA HR 4511C (301-2014); 10. къртач MAKITA HM 1812 (301-2014); 11. дизелов генератор SDG20 (301-2014); 12. мотокар /2377/ (301-2014); 13. електрокар /2370/ (301-2014); 14. контейнер №125054-1 (301-2014); 15. контейнер №125720-1 (301-2014); 16. фреза ФУ251 13836/ (301-2014); 17. струг СУ500 x 2000 мм л 3837 (301-2014); 18. струг С1 1MT с Л. 12365/(301-2014); 19. преса хидравлична 250Т комплект /2381 / (301 -2014); 20. фреза с менгеме /2382/ (301 -2014); 21. лентоотрезна машина /2383/ (301-2014); 22. режеш плотер ИИМА 1321 X (301-2014); 23. комплект за пълнене на фреон ROCADDY120 R32 (301-2014); 24. подпочистваща машина ВГ) 50/60 EP CLASSIC230V/50 117. (301-2014); 25. пароструйна машина HDS 11/8 - 4S (301-2014); 26.пясъкос груен комплект CLEMCO 2452 (301-2014); 27. стенд за изпитване на теглични

съоръжения /2272/ (301-2014); 28. стенд за измерване статичното натоварване от колелата на жп возила /2273/ (301-2014); 29. машина за лепене на междувагонни мехове (301-2008); 30. вагон 51528880017-7 (301-2005); 31. инв. № 204205 - крик вагонен 25 т.; 32. инв. №204206 - крик вагонен 25 т.; 33. №204207 - крик вагонен 25 т.; 34. инв. №204208 - крик вагонен 25 т.; 35. инв. №204209 - вагонен електрически винтов крик - 30 т.; 36. инв. №204210 - вагонен електрически винтов крик - 30 т.; 37. инв. №204211 - вагонен електрически винтов крик - 30 т.; 38. инв. №204212 - вагонен електрически винтов крик - 30 т и 39. инв. №205301 - вагон WR 51528880021-9.

Съгласно договора, страните се съгласяват, че с прехвърлянето на собствеността върху движимите вещи, паричният дълг на длъжника към кредитора по подробно описаните вземания се погасява изцяло, включително принадлежностите - привилегии, лихви, разноски и пр. Собствеността върху движимите вещи се придобива от кредитора в момента на подписване на договора, а движимите вещи се предават на отговорно съхранение на „ВАГОНЕН ЗАВОД - ИНТЕРКОМ“ АД с ЕИК[ЕИК].

От органите по приходите по отношения на вземанията е било установено, че Д. П. К. има три вземания от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД за сумите в размер на 88 842.42 лв. за неплатено трудово възнаграждение от м. 07.2022 г. до м. 12.2023 г., ведно със законната лихва от 01.07.2022 г.; в размер на 18 077.93 лв. за неплатено трудово възнаграждение от м. 01.2024 г. до м. 06.2024 г. ведно със законната лихва от 01.01.2024 г. и в размер на общо на 36 000.00 лв. за предоставени суми на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД на дати 20.09.2022 г., 01.11.2023 г., на 28.11.2023 г. и на 11.08.2023 г. ведно със законната лихва.

За тези вземания на Д. К. са издадени две обезпечителни заповеди. Първата с №5 от 04.01.2024г., издадена от Софийски районен съд във връзка с определение № 316 от 04.01.2024 г. по гражданско дело № 651/2024 г. по описа на СРС, с която се налага заповор върху движими вещи, собственост на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, находящи се на територията на „ВАГОНЕН ЗАВОД-ИНТЕРКОМ“ АД до размер 122 571.00 лв. за вещите с номера от 1 до 29 от горепосочения договор от 22.07.2024 г. като на последно място е вписан и лек автомобил марка и модел „С. С8“ с рег. [рег.номер на МПС] (инв. № 205202) с местонахождение в [населено място]. Автомобилът не фигурира в договора от 22.07.2024 г.

Втората обезпечителна заповед е с № 7 от 18.01.2024 г., издадена от СРС във връзка с определение № 121 от 04.01.2024 г. по гражданско дело № 94/2024 г. по описа на СРС, с която се налага заповор върху движими вещи, собственост на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, находящи се на територията на „ВАГОНЕН ЗАВОД-ИНТЕРКОМ“ АД, с номера, описани по-горе от 30 до 38 от договора от 22.07.2024 г. Също така са вписани и три превозни средства – марка и модел „М. В. 109 CD1“ с рег. [рег.номер на МПС], марка и модел „М. С. 2121“ с рег. [рег.номер на МПС] и камион марка и модел „МАН 12192FNL“ с рег. [рег.номер на МПС], които също не фигурирали в договора от 22.07.2024 г.

Със съобщения от 29.02.2024г. дружеството „ИНТЕРКОМ“ ЕООД е уведомено за наложените запори и са образувани две изпълнителни дела в РС Д. - № 2024422040012 и № 20244220400019. Изрично е посочено, че съгласно чл. 451- 453, във вр. с чл. 401 от Гражданско процесуалния кодекс дружеството е лишено от правото да се разпорежда с вещите, да ги продава или унищожават като ще носи наказателна отговорност по чл. 277, ал. 2 от Наказателния кодекс.

На следващо място, от органите на приходната администрация е установено, че Д. П. К. е прехвърлил гореописаните си вземания от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД на А. Г. Т. за сумата от 16 000.00 лв., а последният прехвърля две от вземанията за сумата от 15 600.00 лв. на „КОНТО 122“ ЕООД и по този начин „КОНТО 122“ ЕООД е станало кредитор на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, а двете дружества са уредили отношенията си, чрез договора от 22.07.2024 г. за отстъпване право на

собственост върху движими вещи, вместо изпълнение на парично задължение.

Приложени са били три уведомления от Д. П. К. до В. Д., в качеството на управител на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД: две от 09.05.2024 г. и едно от 04.07.2024г., с които уведомява длъжника, че е прехвърлил вземанията на А. Г. Т.. Представени са и били и три уведомления с дата 16.07.2024 г., с които А. Г. Т. уведомява управителя на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, че е прехвърлил вземанията си от дружеството на „КОНТО 122“ ЕООД.

В хода на ревизията е била извършена насрещна проверка на „ВАГОНЕН ЗАВОД ИНТЕРКОМ“ АД като е било констатирано, че управителят на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД е бил съсобственик и управител и на „ВАГОНЕН ЗАВОД ИНТЕРКОМ“ АД. С Решение № 43 от 24.07.2024 г. на Окръжен съд Габрово е обявена неплатежоспособността на „ВАГОНЕН ЗАВОД ИНТЕРКОМ“ АД с начална дата 01.03.2023г. като е бил назначен временен синдик. В. Д. е вписан в търговския регистър като представляващ дружеството до 07.10.2024г. От 08.10.2024г. за синдик е назначена М. Г. Ш., която не е съдействала на ревизиращите органи. От 19.02.2025 г. за синдик на „ВАГОНЕН ЗАВОД ИНТЕРКОМ“ АД е вписан С. С. С. като на същия е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения. Представено е писмено обяснение от него, в което е посочено, че е встъпил на длъжност на 21.02.2025 г., като в дружеството липсва персонал, а воденето на счетоводство е прекъснато през последните 4 - 5 месеца, поради което е невъзможно да отговори на въпросите на ревизиращите и да представи каквито и да било документи, касаещи „КОНТО-122“ ЕООД, тъй като не са му предавани от предходния синдик. Също така уточнява, че на 13.03.2025 г. по имейл са му изпратени документи от Д. К. от името на „КОНТО-122“ ЕООД като изрично подчертава, че не може да потвърди тяхната автентичност и достоверност. По отношение на тези документи посочва, че му е изпратен договор от 22.07.2024 г. за сделка дълг срещу собственост, по която плащане не е извършвано и не му е известно как отстъпените движими вещи са станали собственост на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД. Подчертава, че договорът съдържа 39 позиции движими вещи - машини, вагони и друго оборудване, като всичките са от съществено значение за производствената дейност на „ВАГОНЕН ЗАВОД - ИНТЕРКОМ“ АД /в несъстоятелност/ [населено място]. Също така посочва, че тези вещи са описани в изпратения му приемо-предавателен протокол от 23.07.2024 г. за предаването им на „ВАГОНЕН ЗАВОД ИНТЕРКОМ“ АД „за отговорно пазене“ без това да е възмездно, както и подчертава, че липсват данни как и на какво основание „ИНТЕРКОМ“ ЕООД се е легитимирало като собственик на прехвърлените с договора от 22.07.2024 г. вещи и дали те са били заведени като негови активи.

Въз основа на така установеното ревизиращите органи констатирани, че при проверката не са представени доказателства за лицата извършили доставката, документи за начина на калкулиране на цената на стоките и метода на изписване, както и че не са представени документи за местонахождението на обекта, на който са доставени и натоварени стоките, вкл. и че няма доказателства за извършен транспорт и местонахождение на стоките към датата на съставяне на РД, както и за последващата им реализация и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 25. ал.2 и ал. 6, т. 1 от ЗДДС са отказали право на данъчен кредит в размер на 23 821.06 лв. по фактурата, издадена от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД.

Съставен е Ревизионен доклад (РД) № Р2220524005908-092-001 от 02.04.2025 г., връчен на 07.04.2025 г. по електронен път. По реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу РД, което е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с издаването на Ревизионен акт № РА №Р-22220524005908-091-001 от 19.11.2025 г., издаден от С. Т. К. - орган възложил ревизията и Ю. С. Т.-С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., с който не е признато право на данъчен кредит в

размер на 23 821.06лв. ДДС за 07/2024г., а във връзка с декларирано ДДС за внасяне в размер на 387.69 лв. за м.08/24г. на осн. чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ) са начислени лихви в размер на 59.30 лв. РА е връчен на 07.04.2025 г. по електронен път.

Ревизионният акт е оспорен по административен ред с жалба вх. № Ж-22-1604 от 04.12.2025 г. по регистъра на ТД на НАП – С., като в срока по чл. 155 от ДОПК административният орган не се е произнесъл.

На 10.03.2026г. от жалбоподателя е подадена жалба до Административен съд София-град, чрез директорът на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП, срещу РА приет за мълчаливо потвърден.

На осн. чл. 156, ал. 6 от ДОПК с Решение № 324 от 13.03.2026 г., директорът на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП се произнася по жалбата като я отхвърля като неоснователна и потвърждава Ревизионен акт №Р-22220524005908-091-001 от 19.11.2025 г.

По делото е приложена административната преписка и доказателства представени от жалбоподателя ведно с депозираната жалба.

От събраните по делото доказателства от правна и фактическа страна съдът намери за установено следното:

Жалбата е допустима, с оглед срока на подаването и спазване на изискванията на чл. 156 от ДОПК.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Ревизионен акт № Р-22220524005908-091-001 от 19.11.2025 г., издаден от С. Т. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Ю. С. Т.-С. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при ТД на НАП – [населено място]. Съдът намира, че ревизионният акт е потвърден от административния орган в условията на чл. 156, ал. 6 от ДОПК, тъй като Решение № 324 от 13.03.2026 г. на директор дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при ЦУ на НАП е издадено в срока за изпращане на преписката до съда. Жалбата до съда, чрез административния орган е от дата 10.03.2026 г., видно от поставеният вх. № Ж-0001-138 от 10.03.2026г., а преписката ведно с жалбата е депозирана в Административен съд София-град на 27.03.2026 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, поради следното:

В настоящето производство и съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Заповедта за възлагане на ревизия № Р-22220524005908-020-001 от 13.11.2024 г. е издадена от С. Т. К. на длъжност началник сектор в отдел „Ревизии“ при ТД на НАП - С., като издателят ѝ, с оглед на заеманата длъжност е сред органите компетентни да издават ЗВР, посочена в Заповед № РД-01-404 от 27.05.2024 г. на директора на ТД на НАП. Следователно заповедта за възлагане на ревизия, както и заповедите за изменение на заповедта за възлагане на ревизия са издадени от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия като съдържание отговаря на изискванията по чл. 113 от ДОПК и са подписани с електронен подпис на началник сектор в отдел „Ревизии“ в ТД на НАП С. – С. К..

Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, който е определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция - чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и от ръководителя на ревизията определен със заповедта за възлагане на ревизия - чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК. Оспореният Ревизионен акт № Р-22220524005908-091-

001 от 19.11.2025 г. е издаден от С. Т. К. - орган, възложил ревизията и Ю. С. Т.-С. на длъжност главен инспектор по приходите, определена за ръководител на ревизията със заповедта за възлагане на ревизия, като издателите на ревизионният акт са разполагали с материална компетентност.

Настоящата съдебна инстанция приема всички актове в ревизионното производство – Заповеди за възлагане на ревизии, Заповеди за изменение на възложената ревизия, Ревизионен доклад и Ревизионен акт за издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис (КЕП). Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО/ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г., като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В процесния случай Заповедта за възлагане на ревизия, заповедите за нейното изменение, ревизионния доклад и ревизионен акт са създадени като електронен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, по отношение, на който с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно, като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя, в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения-такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт. В ревизионния акт са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил съображенията, мотивирал е фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви предвид цитирания чл. 120, ал. 2 от ДОПК, представляват мотиви и на РА.

Ревизията е приключила в срока по чл. 114, ал. 2 от ДОПК. РД е съставен от ревизиращите органи на 02.04.2025 г., в срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК. РД съдържа предвидените в чл. 117, ал. 2 от ДОПК реквизити, при прилагане на събраните в хода на ревизионното производство доказателства. В хода на ревизията органите по приходите са попълнили преписката с необходимите доказателства, на база на които е извършена проверка на релевантните за облагането на жалбоподателя обстоятелства. Съответно спазен е и срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК за издаването на ревизионния акт.

В обобщение с оглед на изложеното и съобразно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, в предвидената от закона форма съгласно чл. 113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл. 120 от ДОПК.

При изследване на материалната законосъобразност съдът съобрази следното:

Предметът на спор между страните е отказано право на приспадане на данъчен кредит на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 25, ал. 2 и ал. 6, т. 1 от ЗДДС в размер на 23 821.06 лв. по фактура с № [ЕГН] от 25.07.2024 г. издадена от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД с предмет вещи, описани в 39 позиции, както следва: 1. трамбовка плоча РС 70L (301-2014), 2. телоподаващ апарат LORCH M1KORMIG400 BP AW сер. №4123-3149- 0006-7 (3012014); 3. телоподаващ апарат TORCH M1KORMIG400 BP AW сер. №4123- 3149-0003-6 2014); 4. телоподаващ апарат LORCH M1KORMIG400 BP AW сер. №4123-3 149-0001-2 (3012014); 5. нагревател индукционен HEATER 50 FAG (301-2014); 6. апарат за плазмено рязане 100A/13834/ (301-2014); 7. машина за огъване на ал. профили с ЦПУ/WHJ-CNC-DWL 347(301-2014); 8. струг 165 с окомплектовка 2 люнета и планшайба (301-2014); 9 перфоратор MAKITA HR 4511C (301-2014); 10. къртач MAKITA HM 1812 (301-2014); 11. дизелов генератор SDG20 (301-2014); 12. мотокар /2377/ (301-2014); 13. електрокар /2370/ (301-2014); 14. контейнер №125054-1 (301-2014); 15. контейнер №125720-1 (301-2014); 16. фреза ФУ251 13836/ (301-2014); 17. струг СУ500 x 2000 мм л 3837 (301-2014); 18. струг Cl 1MT с Л. 12365/(301-2014); 19. преса хидравлична 250Т комплект /2381 / (301 -2014); 20. фреза с менгеме /2382/ (301 -2014); 21. лентоотрезна машина /2383/ (301-2014); 22. режеш плотер ИИМА 1321 X (301-2014); 23. комплект за пълнене на фреон ROCADDY120 R32 (301-2014); 24. подпочистваща машина ВГ) 50/60 EP CLASSIC230V/50 117. (301-2014); 25. пароструйна машина HDS 11/8 - 4S (301-2014); 26.пясъкос груен комплект CLEMCO 2452 (301-2014); 27. стенд за изпитване на теглични съоръжения /2272/ (301-2014); 28. стенд за измерване статичното натоварване от колелата на жп возила /2273/ (301-2014); 29. машина за лепене на междувагонни мехове (301-2008); 30. вагон 51528880017-7 (301-2005); 31. инв. № 204205 - крик вагонен 25 т.; 32. инв. №204206 - крик вагонен 25 т; 33. №204207 - крик вагонен 25 т.; 34. инв. №204208 - крик вагонен 25 т; 35. инв. №204209 - вагонен електрически винтов крик - 30 т; 36. инв. №204210 - вагонен електрически винтов крик.

Настоящата съдебна инстанция приема изводите на приходната администрация за правилни, поради следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. По силата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС правото на приспадане възниква, когато стоките или услугите се използват за целите на извършваните от лицето облагаеми доставки. Упражняването на правото предполага и наличие на данъчен документ по чл. 71 от ЗДДС. Притежаването на фактура не е достатъчно, ако не е доказано, че фактурираната доставка е действително извършена. При спор относно реалността на доставката доказателствената тежест за положителния факт на получаване на стоката е на лицето, което черпи права от това обстоятелство.

Този извод съответства и на практиката на СЕС. Съгласно решенията по дела С-80/11 и С-142/11 MАНAGEBEN И DAVID, С-285/11 В., С-324/11 TOTН, С-78/12 Е и С-277/14 PPUH STEHCЕMP правото на приспадане не може да бъде отказвано автоматично само поради нарушения при доставчика или поради неизпълнение на негови публичноправни задължения, но същевременно тази практика не освобождава получателя от задължението да докаже материалноправните предпоставки за възникване на правото, включително реалното осъществяване на доставката. Когато по делото липсват обективни данни за реално движение на стоките, а събраните доказателства сочат на формално документиране без фактическо изпълнение, отказът на право на приспадане е съвместим както със ЗДДС, така и с правото на ЕС.

От доказателствата по делото се установява, че са налице формални предпоставки – наличие на

договор за отстъпване право на собственост върху движими вещи вместо изпълнение на парично задължение, фактура, приемо-предавателен протокол за отговорно пазене, оборотна ведомост и др., но същите следва да бъдат разгледани в унисон с всички събрани доказателства по делото, за да се установи дали е налице реално извършена доставка на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, съответно дали за жалбоподателя е възникнало право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС.

Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗЗД при договори за прехвърляне на собственост или за учредяване, или за прехвърляне на други вещни права върху определена вещь, прехвърлянето или учредяването настъпва по силата на самия договор, без да е нужно да се предаде вещта. В чл. 24, ал. 2 от ЗЗД обаче е предвидено, че при договори за прехвърляне на собственост върху вещи, определени по своя род, собствеността се прехвърля, щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени. В договора от 22.07.2024 г. за отстъпване право на собственост върху движими вещи вместо изпълнение на парично задължение между „ИНТЕРКОМ“ ЕООД в качеството на длъжник и „КОНТО 122“ ЕООД – кредитор вещите, чиято собственост се прехвърля, са изброени в 39-те позиции. Макар и определени по своя род съдът намира, че за процесните вещи – някои от тях комплекти, други сложни и съдържащи множество компоненти в тях, вкл. и вагони, следва да е налице приемо – предавателен протокол/разписка, в който да е отразено в какво състояние се предават същите, повредени ли са, имат ли липсващи части или не, тъй като новият им собственик следва да знае какво приема. От приложеният договор това обстоятелство не се установява. Също така предмет на договора са вземания за сумите от 88 848.42 лв., 18 077.93 лв. и 36 000.00 лв., а по делото не се съдържат никакви данни каква е стойността на всяка от вещите, как е определена тази стойност, извършена ли е оценка от експерт, взето ли е предвид овехтяването на същите, съпоставена ли е стойността им с други вещи в подобно състояние, за да може да бъде установено каква е реалната стойност на всички тези вещи.

На следващо място, за да бъде отказан данъчният кредит на жалбоподателя едно от основанията е, че не са ангажирани доказателства за собствеността на вещите при подписване на договора от 22.07.2024 г.

Настоящата съдебна инстанция приема, че нередности при доставчиците сами по себе си не могат да се противопоставят на получателя и да са самостоятелно основание за отричане на правото на приспадане на данъчен кредит, но при преценка с оглед съвкупността от доказателствата, съдът установи следното:

В обясненията на управителя на доставчика, представени в хода на проверката, относно произхода на стоките по фактурата е посочено, че част от тях са дълготрайни активи с отпаднала необходимост, други са закупени с цел експлоатация или продажба. Закупени са били от доставчиак в периода 2016-2022 г. от дружествата „ХОЛДИНГ БДЖ“ ЕАД, „ВАГОНЕН ЗАВОД ИНТЕРКОМ“ АД, „БДЖ - ТОВАРНИ ПРЕВОЗИ“ ЕООД, „СЕКТРОН“ ЕООД, „ВАГОНОРЕМОНТЕН ЗАВОД ЛЕВСКИ“ АД, „РИСТРАЙ“ ЕООД, като документи за покупката им не са приложени. На следващо място, в ГФО в счетоводния баланс за 2023г. от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД е посочено, че към края на отчетния период същото разполага с 12 000.00 лв. активи - съоръжения и др., които към края на 2022 г. са били в размер на 19 000.00 лв. Процесната фактура с № 1874 от 25.07.2024 г., издадена от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, е с данъчна основа 119 105.29 лв върху движими вещи на тази стойност и посочени в договора като собственост на дружеството. При така установеното за съда липсва одитна следа как активите в размер на 12 000.00 лв. през 2023 г. са се увеличили до 119 105.29 лв., след като самият жалбоподателя в обясненията си посочва, че стоките са били закупувани в периода 2016-2022 г., а пък други доказателства за

закупуване на тези вещи през 2023 г., вкл. и за произход, които да увеличат стойността на активите на дружеството през 2023г., не са представени. С липсата на синтетични и аналитични сметки, които да отразяват вида на вещите, тяхното предназначение и стойността им не може да бъде установено, че процесните вещи са дълготрайни материални активи на дружеството „ИНТЕРКОМ“ ЕООД. Липсват доказателства дружеството реално да е могло да се разпорежда с тези машини като собственик и или поне като титуляр на фактическа власт, тъй като не са налице доказателства за произход, фактическо държане или счетоводното им завеждане.

В допълнение, процесните вещи са машини и техника, които трябва да бъдат придружени от техническа документация, касаещата спецификациите им, но такава не е представена от доставчика „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, нито съществува при жалбоподателя, което също е индикация, че вещите не са били под контрола на дружеството.

На трето място, макар по делото да са представени обезпечителни заповеди с № 5 от 04.01.2024 г. и с № 7 от 18.01.2024г., издадени от СРС за реалното съществуване на тези вещи, в обезпечителната заповед с № 5 от 04.01.2024 г. след изброяване на вещите, които се предават с посочените номера в договора от 1 до 29 е посочено, че същите са находящи на територията на [населено място].

Приложеният приемо-предавателен протокол за отговорно пазене от 23.07.2024 г. обективира факта на предаването и приемането им за осъществено в [населено място]; не са приложени документи за осъществен транспорт, лицето извършвало транспорта, автомобилът, с който е извършен, разписка за тяхното получаване, което прави недоказано как тези вещи са сменили своето местонахождение, за да бъдат предадени за отговорно пазене на „ВАГОНЕН ЗАВОД -ИНТЕРКОМ“ АД.

За съда не е спорно физическото съществуване на процесните вещи като индивидуализирани обекти, но по делото не са представени убедителни доказателства, че доставчикът е разполагал с фактическа и икономическа власт върху тях, позволяваща му да се разпорежда с вещите и да прехвърли на получателя правото да се разпорежда с тях като собственик по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. При това положение не е установено реално извършване на доставка на стоки, поради което не са налице материалноправните предпоставки за възникване на правото на данъчен кредит.

По делото се съдържат данни, че с писмо изх. № 251-11 от 22.04.2025 г. от „КОНТО 122“ ЕООД са представени протоколи, съставени от дирекция „Безопасност, технически надзор и управление при кризи“ към Министерство на транспорта и съобщенията за извършен технически преглед на резервоар за въздух, като в протоколите били вписани номерата на вагоните - 51528880017-7 и вагон WR 51528880021-9, като за дата и място на прегледът е било посочено 28.01.2025 г. в [населено място]. Това обстоятелство, ведно с липсата на приложени документи за смяна на местонахождението им обосновава недоказаност на физическото предаване на вещите за отговорно пазене на „ВАГОНЕН ЗАВОД ИНТЕРКОМ“ АД съгласно приемо-предавателния протокол подписан на 23.07.2024 г. в [населено място].

В допълнение на изложеното, че липсват доказателства за реалността на доставката и не е налице реално предаване на вещите, а само документално осъществено такова е и фактът, че през месец януари 2025 г. жалбоподателя е отправил молба до синдика на дружеството да бъде допуснат до площадката, на която се съхраняват или да му бъде потвърдена тяхната наличност. Като владеец на тези машини „КОНТО 122“ ЕООД не следва да търси потвърждение за съществуването им, ако приемо-предавателният протокол от по-ранна дата е съставен на място в [населено място], както е посочено в него и всяка една от вещите е предадена и приета и отразява действителното им съществуване там в този момент и последващото им предаване.

Жалбоподателя оспорва становището и информираността на синдика с аргумент, че дружеството „ВАГОНЕН ЗАВОД - ИНТЕРКОМ“ АД не е участник в сделката. Въпреки че не е пряк участник в сделката, дружеството „ВАГОНЕН ЗАВОД - ИНТЕРКОМ“ АД не извършва съхранение на вещите, поради което съдът кредитира обяснения на синдика, като компетентни и обективни. В представеният по делото по несъстоятелността на дружеството – отчет за приходи и разходи за периода от 01.01 до 31.07.2024 г., приемо-предавателния протокол за отговорно пазене не е посочен в описа на действащи договори към 31.07.2024 г., а същият следва да намери такова отражение, както и че в приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза за несъстоятелността не е установено, че „ВАГОНЕН ЗАВОД - ИНТЕРКОМ“ АД съхранява вещи на трети лица.

При извършената проверка от служители на НАП на адреса на кореспонденция на „ВАГОНЕН ЗАВОД - ИНТЕРКОМ“ АД, документирано в протокол КД 73№ 2026378 от 14.01.2025г., се установява, че предприятието не работи – няма работници и служители на адреса; същото е установено и от повторно посещение, извършено на 23.01.2025г., обективирано в протокол КД 73№ 2026380, което се потвърждава и от синдика, който е встъпил в длъжност на дата 21.02.2025г. (че персоналът е освободен, дружеството не осъществява дейност от декември 2023 г.) с оглед на което не е доказано реално отговорно пазене на вещите, а е налице само документално оформяне.

В настоящият случай, по отношение на реалността на доставката съдът следва да съобрази и наличието на данни за свързаност между дружествата. Д. К. е счетоводител в дружеството „ИНТЕРКОМ“ ЕООД и като служител на трудов договор той е подписал процесната счетоводна фактура, видно от обясненията на управителя на дружеството. К. е и кредитор на дружеството по вземания, формирани от неизплатени трудови възнаграждения и за суми, предоставени в заем на „ИНТЕРКОМ“ ЕООД. К. също така разполага с генерално пълномощно от 18.07.2024г., с което Р. С. В. (управител на „КОНТО 122“ ЕООД- получателя на процесната фактура) упълномощава Д. П. К. да упражнява от нейно име и за нейна сметка всички права като управител на това дружество, т.е. той действа като управител на дружеството. Наред с това, същото това лице участва във всички етапи на последователните цесии и последвалото прехвърляне на процесните вещи вместо изпълнение на парично задължение. С оглед на изложеното съдът намира, че не е налице класическа корпоративна свързаност, но е налице фактическа и икономическа обвързаност. Наличието на свързаност между участниците в процесните правоотношения, разгледана съобразно §1, т. 3, б. „м“ от ДР на ДОПК, представлява обстоятелство с доказателствено значение при преценката относно реалността на документираната доставка. Изложените факти извеждат, че между лицата има отношения, позволяващи уговаряне на условия, различни от обичайните пазарни условия, включително прехвърляне на вземания на значително по-ниска цена, придобиване на значителен по обем активен ресурс от новорегистрирано дружество и извършване на поредица от сделки в кратък времеви интервал. Ето защо настоящият състав приема, че е налице фактическа свързаност по смисъла на §1, т. 3, б. „м“ от ДР на ДОПК. И макар сама по себе си тази свързаност да не би обосновала извод за липса на доставка и не е самостоятелно основание за отказ на право на приспадане на данъчен кредит, тя обуславя необходимост от засилена критична преценка на съставените между страните документи и на доказателствената им стойност относно реалното осъществяване на процесната доставка. В случая именно в контекста на установената свързаност следва да бъдат оценени липсата на доказателства за произход и собственост на вещите, противоречивите данни относно местонахождението им, отсъствието на надлежно документирано предаване между страните, съхранение.

Съдът приема, че представените частни документи не са достатъчни да установят реално

осъществяване на доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС между посочените в процесната фактура страни „ИНТЕРКОМ“ ЕООД и „КОНТО 122“ ЕООД.

Всички обстоятелства, разгледани в съвкупност, обосновават извода, че законосъобразно при наличие на фактическо и съответното правно основание органите по приходите са отказали право на приспадане на данъчен кредит по фактура с № [ЕГН] от 25.07.2024 г. издадена от „ИНТЕРКОМ“ ЕООД, а именно на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 и чл. 25, ал. 2 и ал. 6, т. 1 от ЗДДС. Ревизионният акт е материално законосъобразен в обжалваната част, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

По отношение на установената дължима сума по ЗДДС за внасяне в размер на 387.69 лв., е установено, че същите представляват деклариран от дружеството, но невнесен в срок ДДС за данъчен период м. 08.2024 г., поради което сумата е дължима ведно с лихвите за просрочие на осн. чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ в размер на 59.30 лв. Възражения от жалбоподателя за тези констатации в РА не са направени, жалбата в тази част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена (заб. жалбоподателят счита, че тези 387.69 лв. ДДС за внасяне са вследствие непризнатия данъчен кредит от 23 821.06 лв., с което съдът не се съгласява. Сумата 387.69 лв. представлява деклариран от жалбоподателя, но невнесен в срок данък за отделен данъчен период, който е самостоятелно изискуемо публично задължение, произтичащо пряко от подадената справка-декларация.О. данъчен кредит, от друга страна, е резултат от непризнаване на правото на приспадане по конкретна доставка и има за последица корекция на данъчния резултат по съответния период, но не формира самостоятелно задължение от вида на процесната сума.Поради това двете суми имат различно правно основание, различен фактически състав и различна данъчна функция, поради което твърдението за причинна връзка между тях е неоснователно)

При този изход на делото и предвид своевременно направеното искане, на Националната агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя сумата в размер на 102.26 евро.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КОНТО 122“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220524005908-091-001 от 19.11.2025г., издаден от С. Т. К. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Ю. С. Т.-С. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите -гр. С., потвърден с Решение № 324 от 13.03.2026 г. на директора дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА „КОНТО 122“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 102.26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните

